

шествието. Когато кочията минаваше край църквата „Света Богородица“, нѣкакъвъ дрипавъ старецъ приближи, свали калпакъ, извика силно.

— Сбогомъ!

И изчезна въ тълпата.

Белослава побѣлѣ като варь. Крѣвѣта нахлу съ страшна сила въ сърдцето ѝ.

— Добромиръ... — пошѣпна едва чуто. Отпусна се връзъ възглавничитѣ и затвори очи. Сякашъ бѣ зърнала видение отъ другъ свѣтъ.

Кочията отмина, срѣдъ викове и благословии, цвѣта и възклицания. Когато шествието излѣзе на открито, дълго време тълпитѣ, застанали отъ страни на друма, размахваха рѣце и калпаци, мъчейки се да догонятъ до където могатъ заминаващата невѣста. Сякашъ чувствуваха тайната ѝ мъжа, сякашъ искаха колкото може по-дълго да ѝ дождатъ своята обичъ. Защото тѣ смѣтно догаждаха, че нѣвеселото лице и затаената скръбъ въ очитѣ на младата мома криятъ нѣщо тъмно и неизречено, което нито тѣхната безгранична преданостъ, нито нѣщо друго на свѣта би могло да изличи. И тѣ се мъчеха да ѝ докажатъ съ приветствия и насърчения, колко съдбата ѝ имъ е бѣзпакостна до сърдцето.

Мария разбра това. Почувствува го въ трепетното стискане на полуканитѣ имъ корави дѣснаци, въ зачервенитѣ очи въ стърченитѣ имъ за плачъ устни. Народътъ не можеше да се измами. Женитбата, наложена отъ съзвѣзди на умразния натрапникъ, не можеше да бѣже желана за младата мома.

Мария жертвуваше младостта си.

18.

На всѣкъжде по друмоветѣ се събираха тълпи отъ близкитѣ селища, които пристигаха съ гайди и кавали, кошници съ грозде, погачи, прѣсно убитъ дивечъ и други дарове. Пѣтътъ бѣ дълъгъ и уморителенъ. Кошетѣ на кочиятъ се смѣняваха при всѣка кратка почивка изъ по малкитѣ градове. Главнитѣ почивки бѣха опредѣлени да